

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyně Mgr. Martinou Kotouček Mikoláškovou ve věci

žalobce: **P. Š.**
bytem XA ;
zastoupený advokátkou Mgr. Šárkou Oharkovou
sídlem Slezská 949/32, 120 00, Praha 2

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2022, č. j. 004651/2022/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) k odvolání žalobce změnil výrok I. rozhodnutí Městského úřadu Mnichovo Hradiště (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 10. 2021, č. j. SČŽÚ/1265/2021-17 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) tak, že u skutků, ke kterým mělo dojít dne 17. 1. 2021 a 18. 1. 2021 uvedl, že došlo k porušení usnesení Vlády České republiky ze dne 23. 12. 2020 č. 1376, a dále potvrdil výrok II. prvostupňového rozhodnutí, kterým byl žalobci uložen správní trest, a výrok III. prvostupňového rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady

řízení. Žalobce byl prvostupňovým rozhodnutím (ve znění napadeného rozhodnutí) uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 34 odst. 1 písm. a) zákona č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení a o změnách některých zákonů, ve znění zákona č. 544/2020 Sb. (dále jen „krizový zákon“), kterého se dopustil tím, že ve dnech 17. 1. 2021, 18. 1. 2021, 28. 1. 2021, 1. 2. 2021, 10. 3. 2021, 11. 3. 2021 a 15. 3. 2021 otevřel pro veřejnost restauraci U Kvapilů, ve které byla zjištěna přítomnost osob [19 osob dne 17. 1. 2021, z toho 16 osob byly hosté restaurace; 7 osob dne 18. 1. 2021, z toho 5 osob byly hosté restaurace; 3 osoby dne 28. 1. 2021, z toho 1 osoba byla hostem restaurace; 3 osoby dne 1. 2. 2021 z toho 2 osoby byly hosty restaurace; 9 osob dne 10. 3. 2021, z toho 7 osob byly hosté restaurace; 9 osob dne 11. 3. 2021, z toho 7 byly hosté restaurace a 11 osob dne 15. 3. 2021, z toho 9 osob byly hosté restaurace) a ve vnitřním prostoru poskytoval hostům restaurace stravovací služby ve formě jídla a pití, které zde hosté konzumovali, čímž skutky ze dne 17. 1. 2021 a 18. 1. 2021 porušil usnesení Vlády České republiky ze dne 23. 12. 2020 č. 1376 (dále jen „usnesení č. 1376“), skutky ze dne 28. 1. 2021 a 1. 2. 2021 porušil usnesení Vlády České republiky ze dne 22. 1. 2021 č. 57 (dále jen „usnesení č. 57“), skutky ze dne 10. 3. 2021, 11. 3. 2021 a 15. 3. 2021 porušil usnesení Vlády České republiky ze dne 26. 2. 2021, č. 217 (dále jen „usnesení č. 217“) (společně též „krizová opatření“), konkrétně vždy bod I. odst. 1, kterým byl zakázán maloobchodní prodej a prodej a poskytování služeb v provozovnách a dále bod I odst. 2, kterým byla zakázána přítomnost veřejnosti v provozovnách stravovacích služeb (např. restaurace, hospody a bary), a tedy v rozporu s § 31 odst. 3 písm. c) krizového zákona v době krizového stavu nesplnil povinnost strpět omezení vyplývající z krizových opatření stanovených v době krizového stavu. Za spáchání přestupku uložil žalobci podle § 34 odst. 3 krizového zákona pokutu ve výši 8 500 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce se současně domáhal i zrušení prvostupňového rozhodnutí.

2. Žalobce v žalobě namítá, že nebyly naplněny znaky skutkové podstaty přestupku, konkrétně nebyla naplněna objektivní stránka přestupku, neboť skutek, který měl založit odpovědnost žalobce za přestupek, se nestal. Žalobce uváděl, že důvodem přítomnosti osob v restauračním zařízení byla realizace petičního práva, přičemž žádný právní předpis nezakazoval ani neomazoval petiční právo realizovat. Přítomnost zaměstnanců restaurace byla dle žalobce žádoucí z důvodu zajištění chodu výdejového okénka restaurace. Konzumace nápojů ve vnitřním prostoru provozovny nebyla zakázána. Pokud tak někdo činil, pak na vlastní odpovědnost. Žalobce petiční místo jasně a srozumitelně označil – vstup byl povolen pouze lidem, kteří studují, diskutují nebo se chystají petici podepsat, což jednotlivé osoby vstupující do prostoru vyhrazeného pro petici stvrzovaly podpisem. V prostoru, kde byla petice, se neobsluhovalo. Dále nebyla splněna podmínka subjektu přestupku, neboť subjektem přestupku, z jehož spáchání je žalobce uznán vinným, může být jen fyzická osoba. Krizový zákon přitom obsahuje ustanovení týkající se fyzické osoby v postavení občana a zároveň fyzické osoby v postavení podnikatele. Zákonodárce tak dal jasně najevo odlišení postavení fyzické osoby jako občana a v postavení podnikatele, pokud by měl v úmyslu stírat dualitu fyzické osoby, pak by to zajisté udělal a krizový zákon by nerozlišoval podnikající fyzickou osobu od fyzické osoby nepodnikající. Podle žalobce vychází právní úprava přestupkové odpovědnosti z duality fyzické osoby, která může jednat v souvislosti s podnikatelskou činností, anebo mimo tuto souvislost. V případě fyzické osoby podnikatele se pak nezkoumá otázka zavinění, odpovědnost fyzické osoby podnikatele je založena objektivně s možností liberace, což je zásadní rozdíl oproti fyzickým

osobám (nepodnikatelům), u kterých je prvek zavinění obligatorním znakem přestupku. Žalobce dále uvedl, že je sporná subjektivní stránka přestupku, neboť výrok o vině je zmatený, jelikož správní orgán I. stupně rozhodoval o jednání podnikající fyzické osoby, přitom ale zkoumal stránku zavinění. Žalobce uvedl, že právní úprava týkající se bodu I odst. 1 krizových opatření doléhá na provozovatele služeb, přičemž úprava bodu I odst. 2 se vztahuje na veřejnost, a nikoliv na provozovatele. Pokud tak mělo dojít k potrestání žalobce jako podnikatele, bylo by nutné aplikovat § 34a krizového zákona, avšak podle § 34a krizového zákona není postihováno jednání porušující krizová opatření.

3. Žalobce dále namítal, že správní orgán I. stupně při rozhodování o vině žalobce vycházel pouze z úředního záznamu Policie ČR, který nemůže být bez sám o sobě bez dalšího dokazování podkladem pro vydání rozhodnutí o vině žalobce.
4. Žalobce také namítal, že krizová opatření svou úpravou danou v bodě I. odst. 1 jdou nad rámec zákonného zmocnění, když zakazují činnosti s odkazem na § 5 písm. e) krizového zákona, který ovšem umožňuje pouhé omezení provozu podnikatelské činnosti. K tomuto citoval závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2021, č. j. 6 Ao 22/2021-44, který konstatoval, že „[n]ení přípustné, aby odpůrce absenci zmocnění pro vydání omezení či zákazu určité činnosti obcházel stanovením takových podmínek, které v důsledku způsobí nemožnost danou činnost vykonávat (např. že fakticky zakáže výkon podnikání v podobě poskytování služeb veřejnosti tím, že veřejnosti zcela zakáže přítomnost v provozovně nebo pro ni předepíše nesplnitelné podmínky.“ Ačkoli se citovaný rozsudek týkal mimořádných opatření vydaných na základě zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, a zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19 a o změně některých souvisejících zákonů, tak podle žalobce podstata zmocňovacích ustanovení zákonů zůstává stejná.
5. Žalobce také namítal, že odpovědnost za přestupek ani jakoukoli jinou odpovědnost není možné z ničeho vyvozovat. Odpovědnost za jednání subjektu nejen v rovině přestupků představuje zásah moci do sféry základních práv a svobod jedince a není možné ponechat tuto problematiku vágní právní úpravě a pouze ji vyvozovat. Odpovědnost představuje sekundární povinnost za porušení primární odpovědnosti. Primární povinnost jako taková musí být opět jasně a srozumitelně uvedena v právní normě a není možné ji tak z ničeho vyvozovat. Povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a při zachování základních práv a svobod. Žalobce poukazoval na to, že je žádoucí v zájmu právní jistoty, aby všechny povinnosti (primární i sekundární) byly jasně a srozumitelně obsaženy v právní normě. Ačkoli žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že k realizaci petičního práva měl být zvolen jiný způsob, tak žalobce, jakožto organizátor petic jednal v souladu s § 4 odst. 3 zákona č. 95/1990 Sb., o právu petičním, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce v souladu s odkazovaným ustanovením petičního zákona poskytl občanům místo, kde bylo možné se blíže seznámit s peticemi a tyto poté také podepsat. Svým jednáním žalobce neomezoval provoz motorových vozidel, ani nenarušoval veřejný pořádek.
6. Žalobce dále nesouhlasil s tím, jak žalovaný vypořádal jeho námitky, ve kterých namítal, že správní orgán I. stupně nezohlednil důkazy v podobě usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2020, č. j. 14 A 128/2020-22, a rozsudek Nejvyššího správního soudu v Praze ze dne 21. 5. 2021, č. j. 6 Ao 22/2021-44, a důvodovou zprávu k novele krizového zákona. Žalobce zdůraznil, že na uvedenou judikaturu odkazoval z důvodu, že je podstatná věcná stránka a její vztah k předmětné záležitosti, právní formulace a její závěr. Žalobce tak odkazoval na judikaturu z důvodu výkladu obsahu krizových opatření.

7. V samotném závěru žaloby žalobce pouze obecně uvedl, že žalovaný nezjistil řádně skutkový stav věci tak, aby mohlo být rozhodnuto o vině žalobce.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě k námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu uvedl, že žalobce důkazy provedené při ústním jednání žalobce nijak nezpochybňoval, ani nenavrhoval jejich doplnění. Žalobce měl možnost se k podkladům pro rozhodnutí vyjádřit a mohl a měl tvrdit a navrhopvat další skutečnosti. Vzhledem k tomu, že ani v žalobě žádné konkrétní přezkoumatelné návrhy nemá, pak tato námitka není podle žalovaného důvodná. K námitce nepřezkoumatelnosti uvedl, že sám žalobce se opakovaně prohlašuje za organizátora petiční akce, který zpřístupnil vnitřní prostor restaurace. Pokud žalobce zpřístupnil vnitřní prostor provozovny stravování pro veřejnost, pak jednal jako fyzická osoba, která měla možnost s prostorem provozovny nakládat. Žalobce nijak nerozporuje, že je provozovatelem restaurace U Kvapilů a že má možnost odemknout provozovnu a umožnit přístup veřejnosti. To, že tak učinil vědomě, s úmyslem poskytovat občerstvení, vyplývá i z facebookových stránek restaurace U Kvapilů, které zvou na shromáždění k petici s tím, že „[b]ude zařízeno petiční místo, kde si můžete v klidu petici přečíst... Přitom Vás rádi obsloužíme“ nebo „Od zítřka budeme fungovat jako politická buňka... a začneme jako v parlamentu občerstvením“. Žalovaný si je vědom, že jde o nepřímé důkazy, ty ale tvoří uzavřený celek, ze kterého skutkový stav vyplývá. Pokud žalobce opakovaně prohlašuje, že byl organizátorem petičního místa, pak si je vědom, že v této souvislosti nesmí docházet k rušení veřejného pořádku. Vládní nařízení o zákazu maloobchodního prodeje a prodeje a poskytování služeb v provozovnách a přítomnosti veřejnosti v provozovnách stravovacích služeb (např. restaurace, hospody a bary) jsou úpravou veřejného pořádku, která sleduje ochranu zdraví a života osob. Pokud žalobce, podle vlastního opakovaného prohlášení, zpřístupnil vnitřní prostor restaurace jako petiční místo pro shromáždění veřejnosti, údajně pro studium petice a diskuze nad ní, pak porušil veřejný pořádek stanovený dle zákazu vládního nařízení. Žalobce se nemůže dovolávat práva podle petičního zákona v situaci, kdy bylo zakázáno shromažďování veřejnosti v prostorách provozoven. Žalobci nic nebránilo vystavit petice na veřejném prostranství, samozřejmě s početním omezením petentů. Žalovaný také poukázal na to, že z fotodokumentace je nesporně vidět, že na každém stole je sice položen papír, který zřejmě obsahuje text petice, ale je v takovém úhlu k sedící veřejnosti, že je vzhůru nohama. Není tak věrohodné, že by takto položený text byl studován nebo čten. Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

9. Soud ze správního spisu zjistil následující pro věc podstatné skutečnosti:
10. Oznámením přestupku ze dne 26. 1. 2021, č. j. KRPS-12655-9/PŘ-2021-010718-COV, Policie ČR oznámila správnímu orgánu I. stupně, že je žalobce podezřelý ze spáchání přestupku podle § 34 odst. 1 písm. a) krizového zákona tím, že mj. dne 17. 1. 2021 a 18. 1. 2021 podával jako provozovatel restaurace jídlo a pití hostům, kteří se dostavili k podepsání petice, a které nebylo podáváno v jednorázových či přenosných boxech určených ke službě odnosu, ale v klasickém nádobí. V restauraci se v době přítomnosti Policie ČR nacházelo 16 osob, žalobce a 2 osoby jako obsluha (dne 17. 1. 2021) a 5 osob, žalobce a 1 osoba jako obsluha (dne 18. 1. 2021). Přílohou oznámení jsou mj. úřední záznamy ze dne 23. 1. 2021 a 18. 1. 2021. V úředním záznamu je uvedeno, že byla pořízena fotografická dokumentace, která je „uložena do SAF“. Součástí spisu je fotografická dokumentace ze dne 17. 1. 2021 vč. popisu fotografií. Dále jsou přílohami oznámení printscreeny facebookové stránky Restaurace U

Kvapilů s příspěvky ze dnů 16. 1. a 19. 1. a s fotografiemi zobrazujícími otevřenou restauraci. Součástí oznámení je též text petice a petiční arch.

11. Oznámením přestupku ze dne 28. 2. 2021, č. j. KRPS-22196-8/PŘ-2021-010718, Policie ČR oznámila správnímu orgánu I. stupně, že je žalobce podezřelý ze spáchání přestupku podle § 34 odst. 1 písm. a) krizového zákona tím, že dne 28. 1. 2021 a 1. 2. 2021 podával jako provozovatel restaurace jídlo a pití hostům, kteří se dostavili k podepsání petice, jídlo a pití nebylo podáváno v jednorázových či přenosných boxech určených ke službě odnosu, ale v klasickém nádobí. V restauraci se v době přítomnosti Policie ČR nacházela 1 osoba jako host, žalobce a 1 osoba jako obsluha (dne 28. 1. 2021) a 2 osoby jako hosti a žalobce (dne 1. 2. 2021). Přílohou oznámení jsou mj. úřední záznamy ze dne 28. 1. 2021 a 1. 2. 2021, fotografická dokumentace ze dne 28. 1. 2021 vč. popisu fotografií.
12. Oznámením přestupku ze dne 17. 3. 2021, č. j. KRPS-56078-5/PŘ-2021-010718-COVID, Policie ČR oznámila správnímu orgánu I. stupně, že je žalobce podezřelý ze spáchání přestupku podle § 34 odst. 1 písm. a) krizového zákona tím, že dne 10. 3. 2021 poskytoval stravovací služby hostům restaurace. V restauraci se v době přítomnosti Policie ČR nacházelo 7 osob jako hosté, žalobce a 1 osoba jako obsluha. Přílohou oznámení je CD s fotografiemi petice a videozáznam zásahu Policie ČR.
13. Oznámením přestupku ze dne 16. 3. 2021, č. j. KRPS-59567-2/PŘ-2021-010718-COVID, Policie ČR oznámila správnímu orgánu I. stupně, že je žalobce podezřelý ze spáchání přestupku podle § 34 odst. 1 písm. a) krizového zákona tím, že dne 15. 3. 2021 poskytoval stravovací služby hostům restaurace. V restauraci se v době přítomnosti Policie ČR nacházelo 9 osob jako hosté, žalobce a 1 osoba jako obsluha. Přílohou oznámení je CD videozáznamem zásahu Policie ČR ze dne 15. 3. 2021.
14. Oznámením přestupku ze dne 12. 3. 2021, č. j. KRPS-56823-3/PŘ-2021-010718-COVID, Policie ČR oznámila správnímu orgánu I. stupně, že je žalobce podezřelý ze spáchání přestupku podle § 34 odst. 1 písm. a) krizového zákona tím, že dne 11. 3. 2021 poskytoval stravovací služby hostům restaurace. V restauraci se v době přítomnosti Policie ČR nacházelo 7 osob jako hosté, žalobce a 1 osoba jako obsluha. Přílohou oznámení je CD s videozáznamem zásahu Policie ČR ze dne 11. 3. 2021. Součástí oznámení jsou též fotografie ze dne 11. 3. 2021.
15. Dne 7. 4. 2021 vydal správní orgán I. stupně příkaz, kterým uznal žalobce vinným z přestupku podle § 34 odst. 1 písm. a) krizového zákona, neboť žalobce porušil § 31 odst. 3 písm. c) krizového zákona, když celkem osmi skutky porušil zákaz dle čl. 1 bodu 1 a bodu 2 krizových opatření tím, že otevřel pro veřejnost restauraci U Kvapilů, kde poskytoval stravovací služby ve formě jídla a pití, které bylo konzumováno ve vnitřním prostoru restaurace. Za spáchání přestupku uložil správní orgán I. stupně žalobci podle ustanovení § 34 odst. 3 krizového zákona správní trest pokuty ve výši 10 000 Kč. Žalobce podal proti příkazu odpor.
16. Dne 14. 5. 2021 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, č. j. MH-SČZÚ/1265/2021-10, kterým žalobce uznal vinným z přestupku jako v příkazu ze dne 7. 4. 2021. Žalovaný toto rozhodnutí k odvolání žalobce dne 16. 8. 2021 zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. V odůvodnění k námitce žalobce, že se nemohl vyjádřit k úředním záznamům Policie ČR, uvedl, že byl žalobce v průběhu správního řízení pasivní a nevyužil možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, ani nenavrhнул konkrétní důkazy. Dále žalovaný sice připustil, že krizový zákon výslovně neobsahuje speciální skutkovou podstatu

přestupku spočívajícího v porušení konkrétních krizových opatření, kterého by se dopustila podnikající fyzická osoba nebo právnická osoba, přesto lze odpovědnost fyzických osob za porušení těchto opatření dovodit, neboť krizová opatření neukládají povinnost výhradně právnickým nebo fyzickým osobám podnikajícím. K výkonu petičního práva pak uvedl, že mělo být realizováno jiným způsobem.

17. Dne 17. 9. 2021 doručil správní orgán I. stupně žalobci vyzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a poučil ho o právu možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí. Dne 6. 10. 2021 se žalobce dostavil ke správnímu orgánu I. stupně, aby se seznámil s podklady rozhodnutí a aby doložil nové podklady do spisu. Dále požádal o konání ústního jednání, přičemž souhlasil s okamžitým zahájením jednání.
18. V protokolu o ústním jednání ze dne 6. 10. 2021 je zaznamenána výpověď žalobce, ve které uvedl, že má za to, že dochází k porušování Listiny základních práv a svobod, nesouhlasí s postupem Vlády České republiky. Nesouhlasí s tím, že je přestupek proti němu veden jako proti fyzické osobě, neboť činnost vykonával jako podnikající fyzická osoba. Dále proběhlo dokazování listinami předloženými žalobcem (důvodová zpráva ke krizovému zákonu, podpisový arch, usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2020, č. j. 14 A 128/2020-22, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2021, č. j. 6 A 141/2020-85 internetový článek „Vyhodit lidi z obchodu strážníci nesměli“ a citaci předsedy senátu Nejvyššího správního soudu Tomáše Langáška.
19. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku tak, jak je uveden v odst. 1 tohoto rozsudku. Správní orgán I. stupně v odůvodnění uvedl, že přestupek není spatřován v tom, že žalobce pořádal petiční akci, ale že opakovaně porušil krizová opatření, kterými byl zakázán maloobchodní prodej a prodej a poskytování služeb v provozovnách a kterými i byla zakázána přítomnost veřejnosti v provozovnách stravovacích služeb, žalobce tak nestrpěl omezení vyplývající z krizových opatření. Konání petiční akce nemá na zjištění o porušení krizových opatření vliv.
20. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí dne 26. 10. 2021 odvolání, ve kterém namítal, že se jednání dopustil jako podnikající fyzická osoba, proto se nemohl dopustit přestupku podle § 34 odst. 1 písm. a) krizového zákona, který upravuje přestupky fyzických osob, ale nikoli podnikajících fyzických osob. Dále namítal, že správní orgán I. stupně nevzal v potaz jím předložené důkazy rozhodnutími Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu a novelou krizového zákona, ze kterých žalobce dovozoval, že nemohl být jako fyzická osoba postihován za jednání, kterého se dopustil jako podnikatel a které dopadá toliko na podnikatele. Dále uvedl, že restaurace byla pro veřejnost uzavřena, bylo v ní toliko zřízeno petiční místo. V restauraci se neobsluhovalo, co a kam si lidé odnesli z výdejového okénka, nemohl ovlivnit. Nakonec namítal, že Policii ČR žádal o poskytnutí úředních záznamů z provedených šetření, aby se mohl vyjádřit, avšak nebyly mu poskytnuty.
21. Dne 16. 8. 2021 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, ve kterém k předloženému rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2020, č. j. 14 A 128/2020-22, uvedl, že jeho předmětem bylo odmítnutí žaloby na ochranu před nezákonným zásahem Vlády ČR, tedy věc, která nesouvisí s předmětným přestupkovým řízením. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2021, č. j. 6 Ao 22/2021-44, se vztahoval k omezení provozoven stravovacích služeb a provozu heren a kasin podle pandemického zákona a zákona o ochraně veřejného zdraví, přičemž žalobce porušil povinnost stanovenou krizovými opatřeními vydanými na základě krizového zákona, nikoli na základě pandemického zákona. Ohledně

novely krizového zákona uvedl, že nebyla platným právním předpisem, jenž by byl správní orgán povinen při projednávání přestupku žalobce zohlednit. V závěru pak žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně pochybil, když ve výroku I. uvedl, že bylo porušeno usnesení Vlády České republiky č. 12 ze dne 7. 1. 2021, neboť toto usnesení vlády toliko novelizovalo usnesení č. 1376, kterým prodloužilo účinnost toho usnesení č. 1376, proto ve výroku č. I. žalovaný změnil označení usnesení u skutků spáchaných ve dnech 17. 1. 2021 a 18. 1. 2021.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

22. Soud poté, co ověřil, že žaloba byla podána včas, že je věcně i místně příslušným soudem a že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Soud přitom v souladu s ustanovením § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který existoval v době vydání napadeného rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
23. Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání, neboť s takovým postupem účastníci řízení vyjádřili ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. souhlas (obě strany žaloby mlčky). Soud neprováděl dokazování listinami označenými v podání žalobce, neboť tyto listiny byly již součástí správního spisu a správním spisem se dokazování neprovádí, ze správního spisu soud bez dalšího vychází. Soud neprováděl dokazování ani výpisem z živnostenského listu žalobce, neboť pro právní posouzení věci je to nadbytečné.

Posouzení žalobních bodů

Pravomoc vlády omezit podnikání

24. Jelikož žalobce zpochybňoval pravomoc Vlády ČR omezit podnikání, resp. uváděl, že krizová opatření svou úpravou danou v bodě I. odst. 1 jdou nad rámec zákonného zmocnění, když zakazují činnost s odkazem na § 5 písm. e) krizového zákona, který však umožňuje pouze omezení provozu podnikatelské činnosti, musel se soud nejprve vypořádat s tím, jestli bylo v kompetenci Vlády ČR uvedený zákaz vydat, neboť v případě negativního závěru by nemohl být žalobce za uvedený skutek postihován.
25. Podle § 5 písm. e) krizového zákona lze za nouzového stavu nebo za stavu ohrožení státu na nezbytně nutnou dobu a v nezbytně nutném rozsahu omezit právo provozovat podnikatelskou činnost, která by ohrožovala prováděná krizová opatření nebo narušovala, popřípadě znemožňovala jejich provádění.
26. Podle § 6 odst. 1 písm. b) krizového zákona je vláda oprávněna v době trvání nouzového stavu na nezbytně nutnou dobu a v nezbytně nutném rozsahu nařídit zákaz vstupu, pobytu a pohybu osob na vymezených místech nebo území.
27. Podle čl. I bodu 1 krizových opatření se zakazuje maloobchodní prodej a prodej a poskytování služeb v provozovnách, s výjimkou tam vyjmenovaných provozoven s tím, že jiné zboží a služby je zakázáno v těchto prodejnách nebo provozovnách prodávat nebo poskytovat; tento zákaz se nevztahuje na činnosti, které nejsou živností podle živnostenského zákona; dále se tento zákaz nevztahuje na takové provozovny, ve kterých sice maloobchodní prodej a prodej a poskytování služeb, který není zakázán, nepředstavuje výlučnou činnost v provozovně, avšak část provozovny, ve které probíhá maloobchodní prodej a prodej a poskytování služeb, který není zakázán, je oddělena od ostatních částí provozovny, do kterých není zákazníkům umožněn přístup.

28. Podle čl. I bodu 2 krizových opatření se zakazuje přítomnost veřejnosti v provozovnách stravovacích služeb (např. restaurace, hospody a bary), s výjimkou:

- a) v provozovnách, které neslouží pro veřejnost (např. zaměstnanecké stravování, stravování poskytovatelů zdravotních služeb a sociálních služeb, ve vězeňských zařízeních),
- b) v případě školního stravování zaměstnanců přítomných na pracovišti a dětí, žáků a studentů účastnících se prezenčního vzdělávání,
- c) v provozovnách v ubytovacích zařízeních za podmínky, že poskytují stravování pouze ubytovaným osobám, a to pouze v čase mezi 05:00 hod. a 22:59 hod.,

tento zákaz se nevztahuje na prodej mimo provozovnu stravovacích služeb (např. provozovny rychlého občerstvení s výdejovým okénkem nebo prodej jídla s sebou) s tím, že prodej zákazníkům v místě provozovny (např. výdejové okénko) je zakázán v čase mezi 23:00 hod. a 04:59 hod.

29. Vláda České republiky usnesením ze dne 30. 9. 2020 č. 957 vyhlásila nouzový stav, který byl postupně prodlužován až do 14. 2. 2021 (naposledy usnesením ze dne 22. 1. 2021 č. 55). Následně Vláda České republiky usnesením ze dne 14. 2. 2021 č. 125 vyhlásila nouzový stav od 15. 2. 2021 na dobu 14 dnů. Nakonec v rozhodném období Vláda České republiky vyhlásila usnesením ze dne 26. 2. 2021 č. 196 nouzový stav, který byl postupně prodlužován až do 11. 4. 2021 (naposledy usnesením ze dne 26. 3. 2021 č. 314).

30. Ohledně právního posouzení kompetence Vlády České republiky stanovit zákaz maloobchodního prodeje, prodeje a provozování služeb v provozovnách, se zdejší soud cítí vázán právním názorem vysloveným Ústavním soudem v nálezu ze dne 9. 2. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 106/20, ve kterém tuto kompetenci sice posuzoval ve vztahu k ustanovení bodu I. odst. 1 usnesení vlády č. 78 ze dne 28. 1. 2021 (dále jen „usnesení č. 78“), avšak znění této úpravy bylo zcela totožné s nyní projednávanou věcí. Soud neshledal věcný důvod se od tohoto právního názoru Ústavního soudu odchylovat. Podle bodu I. odst. 1 usnesení č. 78 platilo, že vláda s účinností ode dne 30. ledna 2021 od 00:00 hod. do 14. února 2021 do 23:59 hod. zakazuje maloobchodní prodej a prodej a poskytování služeb v provozovnách, s výjimkou tam uvedených provozoven s tím, že jiné zboží a služby je zakázáno v těchto prodejnách nebo provozovnách prodávat nebo poskytovat; tento zákaz se nevztahuje na činnosti, které nejsou živností podle živnostenského zákona; dále se tento zákaz nevztahuje na takové provozovny, ve kterých sice maloobchodní prodej a prodej a poskytování služeb, který není zakázán, nepředstavuje výlučnou činnost v provozovně, avšak část provozovny, ve které probíhá maloobchodní prodej a prodej a poskytování služeb, který není zakázán, je oddělena od ostatních částí provozovny, do kterých není zákazníkům, umožněn přístup. Navrhovatelka v případě projednávaném Ústavním soudem namítala, že pro vydání usnesení č. 78, resp. pro uložení v něm obsaženého zákazu, vůbec nebyla splněna podmínka podle § 5 písm. e) krizového zákona, podle kterého omezit právo provozovat podnikatelskou činnost je možné jen, pokud tato ohrožuje prováděná krizová opatření nebo narušuje, popřípadě znemožňuje provádění krizových opatření. Ústavní soud ovšem uzavřel, že „[p]odle § 6 odst. 1 písm. b) krizového zákona je vláda oprávněna krizovým nařízením mj. zakázat vstup na vymezená místa. Pod uvedené oprávnění lze podřadit také zákaz vstupu do provozoven maloobchodního prodeje a poskytování služeb. Takový zákaz pak současně nepochybně znamená, resp. vyžaduje omezení práva provozovat podnikatelskou činnost. Jinak řečeno, bez takového omezení práva provozovat podnikatelskou činnost by byl předmětný zákaz

– vtělený do krizového opatření – znemožněn. Tím je naplněna podmínka pro omezení práva provozovat podnikatelskou činnost obsažená v § 5 písm. e) krizového zákona. Na tomto závěru přitom nemůže nic změnit způsob, kterým je v nyní projednávaném případě předmětný zákaz v krizovém opatření formulován, tedy že vstup do provozoven je vyloučen nikoliv jeho přímým zákazem, nýbrž prostřednictvím zákazu provozu podnikatelské činnosti. Ústavní soud proto k této námitce navrhovatelky uzavírá, že stanovení zákazu obsaženého v bodu I./1 usnesení vlády č. 78 patří do kompetence vlády vydávat krizová opatření.“

31. Ústavní soud tak zcela jednoznačně vyhodnotil, že vláda byla v dané době oprávněna na základě zmocnění uvedeného v § 5 písm. e) krizového zákona zakázat maloobchodní prodej a prodej a poskytování služeb. Na tomto závěru nic nemění žalobcem předložený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2021, č. j. 6 Ao 22/2021-44, neboť jeho výklad se vztahoval k pandemickému zákonu, tj. k jiné než nyní aplikované právní úpravě. A ani analogická aplikace závěrů uvedených v tomto rozsudku Nejvyššího správního soudu není v daném případě přiléhavá, neboť § 2 odst. 2 písm. b) pandemického zákona se vztahoval toliko na obchodní či výrobní provozovny, nikoli na provozovny, v nichž jsou poskytovány služby, oproti tomu ustanovení § 5 písm. e) krizového zákona upravuje obecné zmocnění vlády k omezení podnikatelské činnosti. Citoval-li tedy žalobce právní závěr Nejvyššího správního soudu, že „[n]ení přípustné, aby odpůrce absenci zmocnění pro vydání omezení či zákazu určité činnosti obcházel stanovením takových podmínek, které v důsledku způsobí nemožnost danou činnost vykonávat (např. že fakticky zakáže výkon podnikání v době poskytování služeb veřejnosti tím, že veřejnosti zcela zakáže přítomnost v provozovně nebo pro ni předepíše nesplnitelné podmínky.“ Pak je zřejmé, že Nejvyšší správní soud mínil absencí zmocnění právě omezený rozsah stanovený v § 2 odst. 2 písm. b) pandemického zákona, který neobsahoval obecné zmocnění k omezení podnikatelské činnosti, ale toliko k omezení činnosti obchodní nebo výrobní provozovny nebo provozu obchodního centra nebo stanovení podmínek pro jejich provoz. Toto zmocnění tak nedopadalo na provozovny, v nichž jsou poskytovány služby, a právě tyto provozovny tak nebyla vláda oprávněna omezovat. Jak již soud ovšem uvedl výše, ustanovení § 5 písm. e) krizového zákona obsahuje obecné zmocnění vlády k omezení podnikatelské činnosti, přičemž Ústavní soud poté shledal jako přípustné, že omezení této činnosti bude formulováno i jako její zákaz. Žalobní bod tak není důvodný.

Naplnění skutkové podstaty přestupku

32. Žalobce namítal, že nebyly naplněny znaky skutkové podstaty přestupku, mj. objektivní stránka přestupku, neboť skutek se nestal, když účelem přítomnosti veřejnosti v provozovně restaurace bylo podepisování petice, tj. výkon petičního práva.
33. Soud se ztotožňuje se závěry správních orgánů, že výkon práva podle petičního zákona neznamená, že se přitom nemůže osoba vykonávající takové právo dopustit přestupku podle jiného (zde krizového) zákona. Vlastní výkon určitého ústavně zaručeného práva není obecným zproštěním viny, pokud je tento výkon realizován způsobem, který není souladný se zákonem. Ovšem, jak uváděly i správní orgány, žalobce nebyl postihován za případný výkon petičního práva, ale za to, že v průběhu údajného sběru podpisů pod petici, byla porušována krizová opatření. Navíc z podkladů pro rozhodnutí (printscreensy facebookových stránek restaurace U Kvapilů, fotografie z místa zásahu Policie ČR) lze mít důvodně za to, že žalobcem tvrzený účel přítomnosti veřejnosti v provozovně (podepisování petice) je pouze formálně uváděným důvodem, který má zastírat skutečný účel otevření restaurace, kterým je obecně zpřístupnění restauračních služeb (prodej nápojů a občerstvení)

zákazníkům, a to nikoli pouze formou odnosu přes výdejové okénko (např. občerstvení nebylo servírováno do obalů určených k odnosu s sebou).

34. Bylo tedy dostatečně prokázáno, že žalobce ve dnech 17. 1., 18. 1., 28. 1., 1. 2., 10. 3., 11. 3. a 15. 3. otevřel pro veřejnost restauraci U Kvapilů, ve které byla v jednotlivých dnech zjištěna přítomnost veřejnosti, které byly ve vnitřním prostoru provozovny poskytnuty stravovací služby ve formě jídla a pití, které tato veřejnost konzumovala ve vnitřním prostoru provozovny. Není pak rozhodné, jestli u této činnosti docházelo i k podepisování podpisových archů petice, případně studování petice apod., neboť uvedená činnost byla obecně zakázána a krizová opatření neobsahovala výjimku, že by mohly být uvedené služby poskytovány v průběhu výkonu petičního práva.
35. Dále žalobce rozporoval, že nemohl být uznán vinným ze spáchání přestupku jako fyzická osoba, když jednal jako podnikající fyzická osoba.
36. Podle § 1 odst. 1 krizového zákona tento zákon stanoví působnost a pravomoc státních orgánů a orgánů územních samosprávných celků a **práva a povinnosti právnických a fyzických osob** při přípravě na krizové situace, které nesouvisejí se zajišťováním obrany České republiky před vnějším napadením, a při jejich řešení a při ochraně kritické infrastruktury a odpovědnost za porušení těchto povinností (důraz přidán soudem – pozn. soudu).
37. Podle § 31 odst. 3 písm. c) krizového zákona je fyzická osoba v době krizového stavu povinna strpět omezení vyplývající z krizových opatření stanovených v době krizového stavu.
38. Podle § 34 odst. 1 písm. a) krizového zákona se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v době krizového stavu nesplní některou z povinností podle § 31 odst. 3 písm. a), b) nebo c.
39. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 5 A 8/2010-30, vyložil, že „[p]rávní teorie rozlišuje osoby fyzické (lidské bytosti), jejichž způsobilost k právům a povinnostem (neboli právní subjektivita) vzniká jejich narozením a zaniká jejich smrtí, a osoby právnické, tedy umělé konstrukty, jakými jsou například obchodní společnosti, přičemž způsob jejich založení, vzniku, zrušení a zániku upravuje zákon. Tzv. podnikající fyzické osoby nejsou třetí kategorií v tomto systému, neboť jde o osoby fyzické, které jsou zároveň podnikateli (mají např. živnostenské oprávnění).“ Pokud tedy fyzická osoba podniká, je definována další konkrétní vlastností, ale ve své podstatě se nejedná o nový právní subjekt. Toto odlišení má nicméně význam tam, kde další konkrétní vlastnost (výkon podnikání) je součástí skutkové podstaty konkrétního přestupku. Pokud tedy zákonodárce v zákoně výslovně uvede, že dojde k naplnění skutkové podstaty určitým jednáním, kterého se dopustí fyzická osoba podnikatel, nelze za takový skutek postihnout fyzickou osobu, která podnikatelem není. Takové jednání (jednání podnikající fyzické osoby) není přičitatelné fyzické osobě. Avšak v situaci, kdy je skutková podstata přestupku formulována obecněji, tzn. nevztahuje se výhradně na podnikající fyzické osoby, tak to neznamená, že za takové jednání nemůže být postihována právě i podnikající fyzická osoba, resp. fyzická osoba, která takovou povinnost porušila při výkonu podnikatelské činnosti. Podnikající fyzická osoba je ve své podstatě podmnožinou pojmu (kategorie) fyzická osoba.
40. Ačkoli je pravda, že krizový zákon zvláště v § 34a upravuje přestupky (právnických) a podnikajících fyzických osob, tak to neznamená, že se podnikající fyzická osoba nemůže dopustit přestupku podle § 34 krizového zákona; takového přestupku se nemůže dopustit

toliko právnická osoba, protože jde o jiný subjekt práva, oproti tomu, jak soud uvedl již výše, rozdíl mezi fyzickou osobou a podnikající fyzickou osobou je toliko v doplnění typového znaku fyzické osoby, aniž by tím byla založena další kategorie osob. Fyzická osoba podnikatel se tak může dopustit přestupku podle § 34, ovšem fyzická osoba nepodnikající se nemůže dopustit přestupku podle § 34a krizového zákona, neboť součástí skutkové podstaty je již vlastní podmínka, že se jedná o podnikající fyzickou osobu (resp. povinnost je ukládána přímo podnikající fyzické osobě), fyzické osobě nepodnikající totiž nemůže příslušný orgán krizového řízení ukládat povinnosti stanovené v § 29 krizového zákona.

41. Ačkoli bylo krizovými opatřeními omezováno právo provozovat podnikatelskou činnost, tak stanovená povinnost [zákaz maloobchodního prodeje, prodeje a poskytování služeb v provozovnách a zákaz přítomnosti veřejnosti v provozovnách stravovacích služeb (např. restaurace, hospody a bary), nebyla ukládána výhradně právnickým osobám a podnikajícím fyzickým osobám, nejednalo se o uložení povinnosti podle § 29 krizového zákona, ale o omezení vyplývající z krizového opatření. Ve svém důsledku to tak sice znamená, že například právnická osoba nemůže být postihována za porušení krizových opatření (pouze za nesplnění povinnosti uložené podle § 29 krizového zákona), avšak neznamená to, že by ani v takovém případě nedošlo ke spáchání přestupku, byť se ho nedopustí právnická osoba, ale fyzická osoba, která za takovou právnickou osobu jedná (k tomu srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2022, č. j. 41 A 7/2022-71, ve kterém soud uvedl, že „[p]okud tedy zákon stanovuje určitou povinnost fyzické i právnické osobě a porušení této povinnosti považuje za přestupek, za který umožňuje postihovat vedle fyzické též právnickou osobu, správní orgány mohou vést paralelní přestupkové řízení s oběma. Případně mají možnost postihnout pouze právnickou osobu, nezjistí-li konkrétní fyzickou osobu, které je jednání právnické osoby přičitatelné. Pokud naopak zákon stanovuje právní povinnost pouze ve vztahu k fyzické osobě a jejího porušení se dopustí právnická osoba, za porušení této povinnosti sice nelze postihnout tuto právnickou osobu. Nevylučuje to ale postih fyzické osoby, která za ni jedná.“ Zdejší soud přitom znovu zdůrazňuje, že fyzické osoby a podnikající fyzické osoby nejsou dvěma samostatnými kategoriemi, které by od sebe byly zcela jednoznačně oddělené, ale naopak se v případě podnikajících fyzických osob jedná o podmnožinu fyzických osob. Správní orgány tak postupovaly správně, když žalobce uznaly vinným ze spáchání přestupku fyzické osoby, přestože přestupkové jednání souviselo s jeho podnikatelskou činností.
42. Jelikož se jednalo o přestupek fyzické osoby, postupovaly správní orgány také správně, když se zabývaly subjektivní stránkou přestupku. Jak již soud uvedl výše, ačkoli se stanovené omezení týkalo podnikatelské činnosti (omezovalo podnikatelskou činnost), tak porušení tohoto stanoveného opatření mohla být uznána toliko fyzická osoba, proto nebyl prostor pro objektivní odpovědnost za přestupek a správní orgány se musely zabývat subjektivní stránkou přestupku.

Podklady rozhodnutí

43. Žalobce dále namítal, že správní orgány rozhodovaly pouze na základě úředních záznamů od Policie ČR, což považoval za nepřípustné. Tato námitka žalobce ovšem není důvodná, neboť jak vyplývá i z rekapitulace obsahu správního spisu uvedeného v odstavcích 10-14 tohoto rozsudku, tak mezi podklady rozhodnutí byly též fotografie pořízené během zásahu policie, případně videozáznamy těchto zásahů, dále byl ve správním spise založen i text petice a petičních archů. Žalobce pak při jednání před správním orgánem I. stupně navrhl další listiny (rozsudky, novelu krizového zákona), přičemž žalovaný tyto podklady

v napadeném rozhodnutí též zohlednil. Tvrzení žalobce, že správní orgány vycházely toliko z úředních záznamů Policie ČR tak není pravdivé.

44. Žalobce dále jen velmi obecně zpochybnil způsob, jakým žalovaný vypořádal žalobcem předložené listiny (rozsudky a důvodovou zprávu k novele krizového zákona), když žalobce vysvětlil vlastní motivaci toho, proč jednotlivé listiny v rámci správního řízení předložil, avšak již neuvedl argumenty, ve kterých by vysvětlil, proč má za to, že se tedy žalovaný s předloženými listinami nevypořádal věcně správně. Žalobce uvedl, že se Městský soud v Praze vyjadřoval k problematice krizových opatření obsahově totožných s předmětnými krizovými opatřeními, přičemž při použití judikatury není podle žalobce zásadní, kdo podává žalobu a jak soud posléze rozhodne, podstatná je věcná stránka a její vztah k předmětné záležitosti, právní formulace a jeho závěr. Důvodovou zprávu k novele krizového zákona pak předložil z důvodu usnadnění interpretace ustanovení krizového zákona týkajícího se odpovědnosti některých subjektů.
45. Zdejší soud se přitom ztotožňuje s hodnocením žalovaného, který poukázal na nepřiléhavost ať už předložených rozsudků nebo na neaplikovatelnost důvodové zprávy, která se vztahovala k právní úpravě, která nebyla účinná v rozhodné době. Ačkoli má žalobce za to, že v případě rozsudků není podstatné, kdo žalobu podal, a je podstatná toliko věcná stránka, tak soud poukazuje na to, že Městský soud v Praze se v jím projednávané věci zabýval procesní legitimací žalobce v tzv. zásahové žalobě a nijak se nezabýval odpovědností fyzické osoby za spáchání přestupku. I z výše uvedeného výkladu zdejšího soudu je přitom zřejmé, že krizovými opatřeními (zejm. v jejich čl. I) došlo k omezení práva provozovat podnikatelskou živnost, a v tomto závěru není soud s žalobcem ani s žalovaným ani s Městským soudem v Praze ve sporu, avšak tento závěr ještě nevylučuje, že by nemohla být za porušení stanoveného omezení postižena právě fyzická osoba a nikoli fyzická osoba podnikatel. Městský soud v Praze tímto směrem žádné úvahy ani nevedl, neboť byly v případě zásahové žaloby na ochranu práv spotřebitele nadbytečné, proto nemají právní závěry Městského soudu v Praze v projednávané věci žádný další význam, neboť neobsahují argumentaci, která by byla v souladu s tvrzeními žalobce, že nemohl být za spáchání přestupku postižen jako fyzická osoba (nepodnikající).
46. Žalovaný se pak přiléhavě vypořádal i s předloženým rozsudkem Nejvyššího správního soudu, přičemž ho nepovažoval za aplikovatelný s ohledem na to, že se vztahoval k pandemickému zákonu a zákonu na ochranu veřejného zdraví. Soud též již výše vysvětlil rozdíl mezi úpravou pandemického zákona (ve vztahu k rozsahu omezení podnikatelské činnosti) a krizovým zákonem. S ohledem na již výše vyslovené závěry, že krizový zákon obsahuje obecnější vymezení zmocnění vlády pro omezení práva na provozování podnikatelské činnosti, pak soud považuje odůvodnění žalovaného za přiléhavé.
47. Soud považuje za přiléhavé i vypořádání žalovaného s předloženou důvodovou zprávu k navržené novele krizového zákona. Žalovaný správně vyhodnotil, že se nejedná o platnou právní úpravu, kterou by byl vázán. K tomu soud pak podotýká, že důvodová zpráva může napomoci interpretaci zákona a vyjevení úmyslu zákonodárce, ovšem závazné jsou toliko právní předpisy, a důvodová zpráva případně nemůže nahrazovat právní úpravu, případně ji doplňovat, pokud není právní úprava v daném ohledu úplná. Ostatně i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2021, č. j. 6 Ao 22/2021-47, který žalobce předkládal v průběhu správního řízení, soud uvedl, že „[d]ůvodová zpráva není zákon a lze ji použít jen podpůrně jako interpretační pomůcku zákonných ustanovení.“ Soud ani správní orgán není vázán důvodovou zprávu jakožto podpůrnou interpretační pomůckou. Přičemž zdejší

soud již výše vypořádal námitku žalobce, proč mohl být uznán vinným z přestupku jako nepodnikající fyzická osoba, ačkoli se přestupku dopustil v rámci své podnikatelské činnosti.

48. Ke zcela obecné námitce žalobce, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, pak soud uvádí, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na dispoziční zásadě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), podle níž soud přezkoumává výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Je tedy na žalobci, aby předestřel konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné [k tomu viz § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Obsah a kvalita žaloby tak v zásadě předurčuje i obsah a rozsah soudního přezkumu. Soud není oprávněn (a tím méně povinen) za žalobce domýšlet a dotvářet žalobní námitky či různé důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí z vlastní iniciativy. Je proto naprosto odpovídající, pokud soud námitky uplatněné ve zcela obecné rovině (v rovině pouhého obecného tvrzení) vypořádá rovněž ve stejné míře obecnosti. Žalobce v žalobě neuváděl, podstatu skutkových zjištění, ale jejich právní hodnocení; zda skutek naplňuje znaky přestupku a zda může být uznán vinným ze spáchání tohoto přestupku jako fyzická osoba nepodnikající. Soud má pak za to, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

49. Vzhledem k tomu, že uplatněné žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádné vady, k nimž by byl povinen přihlídnout i bez námitky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
50. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. srpna 2023

Mgr. Martina Kotouček Mikolášková, v. r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.